

UZASADNIENIE

Powód R. G., pozwem wniesionym do tut. Sądu w dniu 12 września 2016 r., wniósł o zasądzenie na jego rzecz od (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. kwoty 9.974,10 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 16.11.2011 r. do dnia zapłaty, zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż w dniu 12 października 2011 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód osobowy marki M. (...) o nr rej. (...), kierowany przez powoda. Sprawcą kolizji był M. K., kierujący samochodem osobowym marki N. (...) o nr rej. (...). Pojazd sprawcy kolizji objęty był obowiązkowym ubezpieczeniem pojazdów mechanicznych u pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W., polisą nr (...). W dniu 17 października 2011r. powód zgłosił ubezpieczycielowi szkodę. Następnie R. G. zlecił rzeczoznawcy sporządzenie prywatnej opinii – oceny technicznej uszkodzonego pojazdu, z której wynikało, iż koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wyniósł 9.974,10 zł. Pozwany nie wypłacił powodowi kwoty 9.974,10 zł tytułem odszkodowania.

W odpowiedzi na pozew /karta 40-43 akt/ pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, kosztów dojazdu pełnomocnika pozwanego na rozprawę oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 34,00 zł.

W uzasadnieniu wskazano, iż pozwany prowadził postępowanie likwidacyjne pod nr (...), w którego toku pozwany nie znalazł podstaw, aby przyjąć na siebie odpowiedzialność za zaistniałą szkodę. Pozwany podniósł, iż uszkodzenia w pojeździe powoda powstały podczas wcześniejszego wypadku, likwidowanego z polisy AC. Uszkodzenia te nie zostały usunięte, a w wyniku zdarzenia z dnia 12 października doszło jedynie do rozszerzenia zakresu szkody. Nadto pozwany podniósł zarzut nieudowodnienia wysokości roszczenia, a z ostrożności procesowej zakwestionował zakres i wysokość szkody wskazywane przez stronę powodową oraz opinię prywatną załączoną do pozwu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 października 2011r. ok. godz. 22:10 w miejscowości K. M. K., kierując samochodem osobowym marki N. (...) o nr rej. (...), nie zachowując zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym najechał na tył należącego do powoda samochodu osobowego marki M. (...) o nr rej. (...), który skręcał w prawo wjeżdżając na teren posesji. W wyniku kolizji w pojeździe R. G. uszkodzeniu uległy: pasy bezpieczeństwa tylne boczne lewe i prawe, zderzak tylny, lampy tylne lewa i prawa, wnęka koła zapasowego, belka poprzeczna oraz pokrywa tylna.

dowód: - akta szkody nr (...) zapisane na płycie CD k. 39 akt,

- oświadczenie sprawcy kolizji M. K. k. 6 akt,

- zeznania powoda R. G. k. 171 akt,

- zeznania świadka M. K. k. 104-105 (00:07:48 nagrania)

Samochód sprawcy kolizji ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej pojazdów mechanicznych u pozwanego, polisą nr (...). Natomiast pojazd powoda posiadał ubezpieczenie w firmie (...), polisa nr (...).

dowód: - akta szkody nr (...) zapisane na płycie CD k. 39 akt,

- dokumentacja zgłoszenia szkody k. 7-11 akt,

W dniu 13 października 2011 r. powód zgłosił ubezpieczycielowi (...) S.A. V. (...) szkodę w pojeździe, w związku z czym wszczęte zostało postępowanie likwidacyjne nr (...).

dowód: - akta szkody nr (...) zapisane na płycie CD k. 39 akt,

Następnie powód zlecił (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wykonanie kosztorysu uszkodzeń w pojeździe M. (...) nr rej. (...). Kosztorysant T. M. ustalił wartość rynkową pojazdu przed szkodą na kwotę 32 200,00 zł oraz wyliczył koszt naprawy uszkodzeń na kwotę 9.974,10 zł, z uwzględnieniem urealnienia na części zamienne w wysokości 60% oraz średniej stawce 1 rbh netto w wysokości 41,00 zł.

dowód: - kosztorys k. 12-15 akt,

- akta szkody nr (...) zapisane na płycie CD k. 39 akt,

Decyzją z dnia 23 listopada 2011r. pozwany oddalił zgłoszone roszczenie o odszkodowanie z uwagi na konieczność przeprowadzenia dodatkowych czynności dotyczących ustalenia odpowiedzialności (...) S.A. V. (...) poprzez weryfikację okoliczności zdarzenia, z uwagi na brak potwierdzenia okoliczności zdarzenia przez kierującego pojazdem N. nr rej. (...) oraz zgłoszenie przez powoda roszczenia w innym towarzystwie ubezpieczeń (D. L.).

dowód: - akta szkody nr (...) zapisane na płycie CD k. 39 akt

W dniu 18 października 2013 r. powód wystąpił do tut. Sądu z wnioskiem o zawezwanie pozwanego do próby ugodowej. Pomiędzy stronami nie doszło do zawarcia ugody.

dowód: - dokumenty znajdujące się w aktach tut. Sądu sygn. VI Co 756/13

Wysokość kosztów naprawy pojazdu powoda w związku z kolizją z dnia 12 października 2011 r., przy użyciu części zamiennych oznaczonych znakiem „O”, wynosi 15.995,14 zł. Do przywrócenia stanu pojazdu sprzed kolizji konieczne jest zastosowanie części oznaczonych znakiem „O”, albowiem tylko takie części pozwolą na przywrócenie ww. stanu.

Średnia stawka na terenie miejsca zamieszkania poszkodowanego za usługi mechaniczne oraz blacharskie wynosi 90,00 zł netto za 1 rbh, natomiast za usługi lakiernicze wynosi 100,00 zł netto za 1rbh.

Nie ma podstaw do zastosowania korekt z tytułu uprzednio przeprowadzonych napraw.

dowód: - opinia biegłego R. J. karta 123-135 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów dołączone do pozwu oraz znajdujące się w aktach szkody nr (...), których prawdziwości i wiarygodności nie kwestionowała żadna ze stron i które również w ocenie sądu nie budziły wątpliwości. Sąd w całej rozciągłości podzielił ustalenia i wnioski końcowe opinii w zakresie ustalenia kosztów naprawy pojazdu w związku z kolizją z dnia 12 października 2011 r., sporządzonej na zlecenie Sądu przez biegłego R. J.. Przedmiotowa opinia sporządzona została przez biegłego sądowego posiadającego wiedzę, kwalifikacje oraz doświadczenie zawodowe, zgodnie ze wskazaniem specjalistycznej wiedzy z zakresu techniki motoryzacyjnej i ruchu drogowego, nadto jest rzeczowa, logiczna, spójna, kompleksowo i w pełnym zakresie realizuje postanowienie Sądu zlecającego opinię. Podkreślenia wymaga, iż żadna ze stron nie wносиła zastrzeżeń do opinii, która również w ocenie Sądu nie budziła wątpliwości.

Sąd oddalił wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej w części dotyczącej ustalenia kosztów technologicznie koniecznej naprawy uszkodzonego pojazdu z zastosowaniem części zamiennych nieopatrzonych logo producenta pojazdu (typu Q), albowiem w ocenie Sądu uzasadnione

było dopuszczenie dowodu z opinii biegłego celem ustalenia między innymi odpowiednich części koniecznych do przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego.

Czyniąc ustalenia faktyczne w sprawie Sąd oparł się także na zeznaniach świadka M. K., które zasługiwały na walor wiarygodności jako korespondujące z innymi źródłami dowodowymi postaci dowód z dokumentów, a także zeznaniami powoda.

Zeznania świadka T. M. również zasługiwały na wiarę, jednakże ze względu na zakres posiadanych przez świadka informacji nie miały istotnego nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd dał także wiarę zeznaniom powoda R. G. na okoliczność zdarzenia, jego skutków, stanu technicznego pojazdu przed kolizją z dnia 12 października 2011 r., albowiem były one logiczne, spójne, znajdujące potwierdzenie w innych dowodach.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, iż samochód sprawcy kolizji z dnia 12 października 2011 r., w której uczestniczył samochód osobowy marki M. (...) o nr rej. (...), ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie.

Spór natomiast sprowadzał się do kwestii istnienia odpowiedzialności pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. za szkodę powstałą w wyniku tej kolizji, a w dalszej kolejności do zakresu i wysokości szkody. W toku postępowania pozwany podniósł bowiem, iż uszkodzenia pojazdu R. G. powstały w wyniku wcześniejszego zdarzenia, likwidowanego z polisy AC powoda, a w wyniku kolizji z dnia 12 października 2011 r. doszło jedynie do rozszerzenia zakresu szkody.

Zgodnie z art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Jednocześnie zgodnie z treścią art. 34 ust.1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia, odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych objęta jest odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35).

Zgodnie z art. 361§1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła. Przepis art. 361§2 k.c. stanowi natomiast, że w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć gdyby mu szkody nie wyrządzono.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, w ocenie Sądu, brak jest podstaw do zakwestionowania odpowiedzialności pozwanego Towarzystwa za skutki zdarzenia z dnia 12 października 2011 r. W sprawach cywilnych rzeczą Sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowód zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która wywodzi z faktów skutki prawne (vide: wyrok Sadu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r. I CKU 45/96).

Strona pozwana nie wykazała, iż pojazd powoda przed dniem 12 października 2011 r. uległ uszkodzeniom, które do dnia kolizji nie zostały usunięte, a w wyniku zdarzenia drogowego doszło jedynie do rozszerzenia zakresu szkody. Przedmiotowe twierdzenia nie znajdują potwierdzenia w relacji samego powoda, który na rozprawie z dnia 15 marca 2018 r. zeznał, iż w dacie kolizji jego pojazd nie był uszkodzony, wcześniej nie miał żadnej kolizji tymże samochodem. Nie potwierdzają ich także ani zeznania świadka M. K., ani też dowody z dokumentów. W istocie w aktach szkody brak jest dokumentacji zdjęciowej, która miałyby obejmować uprzednie uszkodzenia pojazdu M. B. o nr rej. (...) w związku ze wcześniej zgłoszoną szkodą AC. Również w aktach sprawy brak jest przedmiotowej dokumentacji fotograficznej.

Niezależnie od powyższego, nawet przy przyjęciu, iż pojazd powoda posiadał uprzednie nienaprawione uszkodzenia (do czego w świetle przedstawionego materiału dowodowego brak jest podstaw), to przedmiotowa okoliczność nie miałaby w istocie znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Zgodnie bowiem ze sporządzoną przez biegłego R. J. opinią, którą Sąd w pełni podziela, uszkodzenia powstałe w pojeździe M. (...) w wyniku uderzenia przez pojazd marki N. (...), w postaci uszkodzenia zderzaka tylnego, pasa tyłu oraz podłogi bagażnika, powstałyby niezależnie od tego, czy wcześniejsza szkoda została naprawiona, czy też nie.

Ustalając wysokość należnego powodowi odszkodowania z tytułu kosztów naprawy pojazdu, Sąd oparł się przede wszystkim na opinii biegłego R. J.. Stosownie do poczynionych przez biegłego wyliczeń, które Sąd podziela, wysokość szkody w pojeździe M. (...) nr rej. (...) wynosi 15.995,14 zł, która to kwota uwzględnia pełen zakres uszkodzeń pojazdu w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 12 października 2011 r., przy zastosowaniu obowiązujących w miejscu zamieszkania powoda średnich stawek za prace blacharsko – mechaniczne w wysokości 90,00 zł/1rbh oraz w wysokości 100 zł/1 rbh przy pracach lakierniczych. W okolicznościach rozpoznawanej sprawy, w ocenie Sądu nie wykazano zasadność zastosowania korekty z tytułu uprzednio przeprowadzonych napraw pojazdu M. (...) nr rej. (...), zastosowanej w opinii biegłego sporządzonej w toku postępowania likwidacyjnego, w wysokości 50%. Jak bowiem wskazał biegły R. J., w aktach szkody brak jest jakichkolwiek informacji o przeprowadzonych naprawach uszkodzonego samochodu, a z przeprowadzonej na zlecenie ubezpieczyciela opinii nie wynika, aby biegły wykonał jakiegokolwiek badania w tym kierunku, choćby poprzez sprawdzenie grubości powłoki lakierniczej. Nie wykazano również zasadności użycia do naprawy części zamiennych nieopatrzonych logo producenta pojazdu (typ Q). Jak wynika z opinii biegłego, w całym procesie niezbędnej naprawy pojazdu występują jedynie dwa dostępne elementy zastępcze, opatrzone symbolem Q, a ponadto jedynie użycie oryginalnych części zamiennych opatrzonych znakiem „O” pozwoli na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed kolizji drogowej.

Reasumując powyższe rozważania, Sąd stwierdził, że żądanie zapłaty przez pozwanego na rzecz powoda kwoty 9.974,10 zł zasługuje w całości na uwzględnienie.

Rozstrzygnięcie o odsetkach ustawowych od zasądanego świadczenia pieniężnego Sąd oparł o treść przepisów art. 481 § 1 i § 2 k.c., art. 455 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 392 z późn. zm).

Zgodnie z treścią przepisów art. 481 § 1 i § 2 k.c. w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2015 r., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, przy czym, gdy stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

Stosownie do brzmienia przepisu art. 455 k.c., jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania.

Ponadto na mocy art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym (dalej: UFG) i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (dalej: PBUK), zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, mając na względzie datę zgłoszenia pozwanemu szkody, co stosownie do przedłożonych przy pozwie dokumentów nastąpiło w dniu 13 października 2011 roku (a nie jak wskazano w pozwie w dniu 17 października 2011r.) uwzględniając przewidziany w art. 14 ust. 1 i 2 w/w ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, UFG i PBUK termin 30 dni na wypłatę odszkodowania, Sąd określił datę początkową naliczania odsetek od zasądzonej kwoty zgodnie z żądaniem pozwu na dzień 16 listopada 2011 r., w której to dacie pozwany bez wątpienia pozostawał już w zwłoce.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów uzasadnia przepis art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na koszty procesu po stronie powodowej, która wygrała niniejsze postępowanie w całości, składały się opłata sądowa od pozwu (499,00 zł), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17,00 zł) oraz koszty zastępstwa procesowego (2.400,00 zł), ustalone na podstawie §2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 3 października 2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 1668) – łącznie 2.916,00 zł.

Wobec tymczasowego poniesienia przez Skarb Państwa wydatków na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 162,60 zł oraz zwrotu kosztów dojazdu świadka na rozprawę w kwocie 105,00 zł, nakazano pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Głubczycach od pozwanego kwotę 267,60 zł.

Na podstawie art. 84 ust. 1 i 2 w zw. z art. 80 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, w pkt IV wyroku Sąd zwrócił na rzecz powoda kwotę 500,00 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki.

Mając na względzie powołane okoliczności, na podstawie wskazanych przepisów, orzeczono jak w sentencji wyroku.

Sygn. akt I C 518/16

Zarządzenia:

1. odnotować sporządzenia uzasadniania,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego – bez pouczenia,
3. kal. 14 dni

Głubczyce, dnia 3 kwietnia 2018 r.